

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 208//21
28.4.2021. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Обрадовић, председника већа, Меланије Сантовац и Сање Пејовић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., ..., чији је пуномоћник Слободан Миливојевић, адвокат из Београда, Владетина 3, против туженог ББ из ..., ..., чији је пуномоћник Павао Виловић, адвокат из Београда, Краљице Марије 54, ради заштите од насиља у породици, одлучујући о жалбама тужиље и туженог, изјављеним против пресуде Другог основног суда у Београду П2 1502/20 од 22.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 28.4.2021. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе тужиље и туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П2 1502/20 од 22.12.2020. године у ставу првом, другом, трећем и петом изреке.

ОДБИЈА СЕ, као неснован, захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Другог основног суда у Београду П2 1502/20 од 22.12.2020. године, у ставу првом изреке, одређена је мера заштите од насиља у породици, тако што је забрањено туженом да узнемирава тужиљу и наложено је туженом да се уздржава од сваког дрског, злонамерног и безобзирног понашања, којим угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство тужиље.

Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиље, у делу, у којем је тражила да се према туженом одреди мера заштите од насиља у породици, и то забране приближавања тужиљи на удаљености мањој од 100 метара и

забране приступа у простор око места становања тужиље, на удаљености мањој од 200 метара.

У ставу трећем изреке, одређено је да ће мера заштите од насиља у породици, одређена у ставу првом изреке, остати на снази годину дана од дана доношења, а да евентуално изјављена жалба не одлаже извршење изречене мере.

Ставом четвртим изреке, одбијен је предлог тужиље за одређивање привремене мере, којим је тражила да суд према туженом продужи мере заштите од насиља у породици, и то забране приближавања тужиљи на удаљености мањој од 100 метара и забране да узнемирава тужиљу.

Ставом петим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против наведене пресуде благовремено су изјавили жалбе тужиља и тужени, и то тужиља против одлуке из става другог и петог изреке, из свих законских разлога и тужени против одлуке из става првог, трећег и петог изреке, из свих законских разлога.

Тужиља је дала одговор на жалбу туженог.

Испитујући правилност првостепене пресуде, применом члана 386. ЗПП, („Службени гласник РС“ број 72/11 са изменама и допунама) у вези са чланом 202. Породичног закона, Апелациони суд је оценио да жалбе тужиље и туженог нису основане.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2, тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се указује у жалби тужиље, јер је изрека пресуде разумљива, а разлози пресуде су јасни и непротивречни.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су бивши супружници, чији је брак разведен 2002. године. Тужени је дана 19.7.2017. године пратио тужиљу, након чега се унео тужиљи у лице и упутио јој претњу да ће је убити, док је дана 25.2.2018. године, по преласку пешачког прелаза, тужени кренуо према тужиљи, која се кретала из супротног смера и при мимоилажењу левим раменом ударио у њено лево раме, иако су претходно решењем Другог основног суда у Београду П2 1871/17 од 31.10.2017. године према туженом одређене привремене мере заштите од насиља у породици, и то забране да се приближава тужиљи на удаљености мањој од 10 метара и забране узнемиравања тужиље. Тужиља је због наведеног, поднела кривичне пријаве Другом основном јавном тужилаштву дана 1.8.2017. године и 5.3.2018. године.

Из извештаја Центра за социјални рад-Одељења Вождовац од 16.10.2017. године призилази да постоји ризик од нових инцидената и ескалације насиља у породици, а које мишљење је засновано искључиво на историји конфликтних односа у породици ..., те да сврха претходних бројних судских процесуирања у периоду од 2006. године, па надаље није остварена да се породица на евиденцији тог центра налази од фебруара

2006. године до септембра 2012. године, у ком периоду је у Центру спроведено девет поступака процене, ради заштите од насиља у породици, по захтевима полиције, тужилаштва и суда, а од јануара 2012. године до августа 2017. године није било захтева (пријава) за ову породицу ни по једном основу.

Парничне странке више не живе у истом стамбеном простору, а између парничних странака од 2018. године није било нових инцидената.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужени вршио насиље над тужилом, те да је неопходно одредити меру заштите од насиља у породици, тако да се забрани туженом да узнемирава тужилу и наложи туженом да се уздржава од сваког дрског, злонамерног и безобзирног понашања, којим угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство тужиле. због чега је, применом члана 10, 197. и 198. Породичног закона одлучио, као у ставу првом и трећем изреке побијане пресуде.

Међутим, утврђујући да парничне странке више не живе у истом домаћинству, као и да међу парничним странкама од 2018. године није било нових инцидената, првостепени суд је оценио да није целисходно одредити и меру заштите од насиља у породици забране приближавања тужилу на удаљености мањој од 100 метара и забране приступа у простор око места становања тужиле на удаљености мањој од 200 метара, због чега је одлучио као у ставу другом изреке побијане пресуде.

Разлоге и правни закључак првостепеног суда прихвата и овај суд, као другостепени.

Неосновани су жалбени наводи туженог да је побијана пресуда заснована на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању. Наиме, првостепени суд је правилном оценом изведених доказа, применом одредбе члана 8. ЗПП правилно и потпуно утврдио битне чињенице за одлуку о тужбеном захтеву, и то да је тужени дана 19.7.2017. године пратио тужилу, након чега се унео тужилу у лице и упутио јој претњу да ће је убити, док је дана 25.2.2018. године, по преласку пешачког прелаза, тужени кренуо према тужилу, која се кретала из супротног смера и при мимоилажењу левим раменом ударио у њено лево раме, те да из извештаја Центра за социјални рад-Одељења Вождовац од 16.10.2017. године призилази да постоји ризик од нових инцидената и ескалација насиља у породици, те да од 2018. године није било нових инцидената између парничних странака.

Одредбом члана 197. став 1. Породичног закона насиље у породици дефинисано је као понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице. Ставом 2. тачка 1. – 5. ове законске одредбе дефинисани су именовани видови насиља, односно шта се нарочито сматра насиљем у породици, док су тачком 6. дефинисани као видови насиља и вређање, као и свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице, док је у ставу 3. тачка 1. наведеног члана предвиђено да се члановима породице сматрају и бивши супружници, па је правилно оценио првостепени суд да наведено понашање туженог, у конкретном случају, представља насиље у породици, у смислу

наведених одредби.

Обзиром на напред наведено овај суд налази да је првостепени суд одређујући наведену меру заштите од насиља у породици у ставу првом изреке водио рачуна о томе да она буде делотворна и сврсисходна, с обзиром на вид насиља који је утврђен у конкретном случају, те је одређена мера из става првог изреке утврђена на основу члана 198. став 2. тачка 5. Породичног закона и врста мера одређена у складу са степеном насиља који је тужени испољио према тужили, као и време трајања мере у делу става трећег изреке, на основу члана 198. став 3. истог закона.

Такође, супротно жалбеним наводима тужиле правилно је првостепени суд, утврђујући да од 2018. године није било инцидената између парничних странака, оценио да је доношење мере заштите од насиља у породици из става првог изреке довољно да се обезбеди заштита тужиле од насиља у породици од стране туженог, те да није целисходно одређивати и другу предложену меру заштите од насиља у породици-забране приближавања тужили на удаљености мањој од 100 метара и забране приступа у простор око места становања тужиле на удаљености мањој од 200 метара.

Осталим жалбеним наводима странака не доводи се у сумњу законитост и правилност донете одлуке, па ти жалбени наводи нису посебно ни образлагани.

Такође правилна је одлука о трошковима поступка садржана у ставу петом изреке побијане пресуде, јер је донета правилном применом одредабе члана 207. Породичног закона.

Из изнетих разлога применом члана 390. и 401. тачка 2. ЗПП (“Службени гласник РС” број 72/11 са изменама и допунама) одлучено је као у ставу првом изреке.

С обзиром да тужени није успео у жалбеном поступку, одбијен је, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

**Председник већа-судија
Весна Обрадовић, ср.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић